

havde ment at burde foreslaa Takster, som var saa høje som foreslaaet her, dersom de vil staa en lang Aarrække, vil det passerede kun være til Fordel for Invaliderne, som jeg virkelig ønsker den bedst mulige Støtte. Men jeg fremdrager disse Udtalelser, fordi jeg ikke kan finde mig i, at en Rigsdagsmand usandfærdigt og mod bedre Vidende fremstiller dette Værk „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“ som et af Socialdemokratiet bestilt eller dikteret partipolitisk Arbejde. Jeg har med Villie ikke konfereret med mit Parti, før jeg gik i Gang med at udarbejde dette Værk. Jeg har ikke under Arbejdets Gang konfereret en eneste Gang med nogen som helst Partipolitiker om Indholdet af det, saa lidt som jeg af Ministeriet nogen Sinde har modtaget noget som helst Korrektiv. Ingen anden end jeg selv anede, hvad det indeholdt, og ingen anden har Ansvaret derfor. Ingen anden har derfor omvendt nogen som helst Forpligtelse overfor de Resultater, jeg er kommet til. Jeg har arbejdet ganske frit og uafhængigt ud fra mine Erfaringer som sagkyndig og som Praktiker, og jeg kan ikke finde mig i, at en Politiker fra Rigsdagens Talerstol paa en perfid Maade stempler Udtalelser, jeg fremsætter, som usandfærdige eller stempler selve Værket som bestilt politisk Arbejde.

Formanden: Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke er tilladt om et Medlem af det andet Ting at bruge Udtalelser som „usandfærdig“, „perfid“ og „mod bedre Vidende“.

Steincke: Jeg skal ikke sige mere derom, men kun beklage, at der højtærede Formand i Folketinget ikke har været saa energisk til at paatale disse Ærefornærmelser som den højtærede Formand i Landstinget til at paatale Paatalen af dem.

Jeg skal da vende tilbage til Lovforslaget og fremsætte et Par Bemærkninger om § 3, som jeg glemte før. I § 3 har Folketinget suppleret Regeringens Udtalelser om, hvad Invaliditet betyder, idet man nærmere har omtalt, hvad der i det enkelte Tilfælde skal forstaaes ved en Nedsættelse af Erhvervsvenen til en Trediedel. Det er egentlig ikke Folketingsudvalget, der har foretaget denne Definition, den er skrevet af efter den tyske Definition af Invaliditet, og man har vel gjort dette under Hensyn til, at den tyske Formulering tager mere Hensyn til Begrebet social Invaliditet, end f. Eks. den norske eller Invaliditetskommissionens Flertals- og Mindretalsforslag gør, idet disse alene tager Hensyn til patologiske Invaliditetsbegreber,

saaledes som det nærmere blev udviklet af Folketingsmand Svend Trier i Folketinget. For saa vidt er jeg enig med Folketinget, som den tyske Definition i hvert Fald teoretisk set er den mest tiltalende, men i øvrigt har jeg den Opfattelse, at det i Virkeligheden bliver den gennem Invaliditetsretten oparbejdede Praksis, som vil blive den afgørende, hvilken Formulering af disse forskellige man end vælger. Dette er derfor ogsaa mit Svar til de Bemærkninger, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh) gjorde paa dette Omraade.

Vi hilser med Glæde, at Regeringsforslagets § 10, sidste Stykke, er gaaet ud, selv om det til Gengæld har medført den Ændring i § 5 om de forhøjede Invalidepræmier for dem, der først i en senere Alder indtræder i Sygekasserne, saaledes som der nærmere blev redegjort for forleden Dag. Dette Forslag har vel sine Betænkeligheder, men omvendt kan det netop styrke Sygekassebevægelsen ved at opfordre til at forsikre sig i en ung Alder, hvor Forsikringen er billigere, og for saa vidt er Forslaget i bedre Kontakt med Forsikringsteknikkens Krav end de oprindelig foreslaaede Regler og end den gældende Sygekasselov.

I § 13, 2det Stykke, findes en Bestemmelse om, at Invalideforsikringsretten kan tilsige den forsikrede til personlig at give Møde i Retten for at give Forklaring Sagen vedrørende. Jeg savner her en Bestemmelse om, hvorledes de herved paaløbende Rejsseudgifter og Dagpenge skal udredes, idet man selvfølgelig ikke kan forlange, at vedkommende Invalid selv skal bære denne Udgift, og Kommunen eller Invalideretten omvendt ikke uden udtrykkelig Hjemmel ses at kunne afholde denne Udgift, henholdsvis i Overensstemmelse med Regelen i § 25, som ikke rigtig passer her, eller som en Administrationsudgift for Retten. I Forbindelse hermed forekommer det mig, at § 15, sidste Stykke, hvorefter Sygekassemedlemmer, der oppebærer Invaliderente, ikke under Sygdom kan oppebære Pengehjælp fra Sygekassen, er for rigoristisk, for denne Bestemmelse vil ogsaa komme til at gælde Familieforsørgere, som netop har forsikret sig for større Beløb, fordi de under Sygdom ikke vilde se Familien lide Nød, og Invaliderenten, de 800 Kr., vil denne Familie ikke kunne leve af. Det synes mig, som om man ved denne Bestemmelse er kommet alt for haardhændet over de praktiske Vanskeligheder, som unægtelig frembyder sig paa dette Omraade.

Jeg er enig med Folketinget i, at Regeringsforslagets § 20, 2det Stykke, som